

de Omstændigheder mente han dog, at han havde nogen Berettigelse til at fremsætte dette Forslag. Man hører gennem denne Udtalelse ligesom en ond Samvittighed over, at han ikke har samtlige Biskopper paa sin Side.

Ja, saaledes gik det altsaa med det aabne og klare Svar, som den højtærede Kirkeminister havde givet. Det hele viste sig at være Mundsvær. Og saaledes gik det ogsaa med den Udtalelse, den højtærede Socialminister fremsatte, den betød aldeles intet. Jeg kunde have Lyst til at spørge den socialdemokratiske Ordfører, om han i Virkeligheden er tilfreds med den Velvillie, der paa den Maade blev vist overfor det Andragende, som man jo i Virkeligheden ved Udtalelser fra baade Kirkeministeren og Socialministeren selv har fremkaldt. Jeg ved for øvrigt, at den ærede Ordfører ikke er tilfreds dermed, saa han behøver i og for sig ikke at svare derpaa. Det endelige Svar fik Ryslinge Valgmenighed ikke og har i Virkeligheden aldrig faaet det endelige Svar paa det fremsendte Andragende. Først skulde man altsaa vente paa Biskopperne, og derefter skulde man vente paa første Behandling af det Lovforslag, som vi her behandler, og til sidst udtalte den højtærede Kirkeminister virkelig sin Forundring over, at man fra Ryslinge Valgmenigheds Side ikke kunde vente, indtil Forholdene indenfor Folkekirken var ændret i frisisindet Retning ad lovlig Vej, det vil altsaa sige, indtil det Lovforslag, vi her behandler, var ført igennem, og det Udvalg, der her er Tale om, var nedsat, havde afgivet sin Betænkning, og eventuelle Forslag var gennemført — da der er Tale om en Adskillelse mellem Stat og Kirke, kunde der altsaa ogsaa blive Tale om en Grundlovsændring. Man fristes dog til at mene, at den højtærede Kirkeminister her har behaget at spørge, for Ministeren kunde vel ikke forlange, at man i Ryslinge skulde vente paa alt dette. Nej, man forstaar, at man i Ryslinge ikke kunde vente længere. Man var holdt hen med Snak fra Ministeriets Side saa længe, at man saa vist ikke nu kunde vente længere, derfor vedtog ogsaa Generalforsamlingen i Ryslinge, at man nu ikke vilde vente længere, og vedtog, at nu skulde der gives Tilladelse fra Menighedens Side til at døbe efter det Rørdamske Ritual. Og jeg maa rigtignok sige, at saa snart denne Generalforsamlingsbeslutning forelaa og indgik til Ministeriet, ophørte den højtærede Minister med at være Roens Minister, idet han nu blev Overlilsens Minister.

Saa snart han havde Generalforsamlingsbeslutningen i Hænde — jeg ved for øvrigt ikke, om han havde den i Hænde, men i alt Fald saa snart han var kendt med den — ilede han til Kongen for at udvirke kgl. Resolution, hvorved Anerkendelsen som Valgmenighedspræst for Ryslinge Valgmenighed blev frataget Pastor Rørdam. Jeg maa tilstaa, at jeg finder, at den Maade, hvorpaa den højtærede Minister her er optraadt, ikke let kan bringes i Overensstemmelse med den bestaaende Valgmenighedslov. I den bestaaende Valgmenighedslovs § 27, hvoraf jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse maa oplæse et Stykke, hedder det, at „naar Betingelserne for Valgmenighedens Dannelse ikke længere er til Stede, eller naar Menigheden eller dens Præst vægrer sig ved at opfylde nogen af de i Henhold til nærværende Lov for dem gældende Love og Forskrifter, kan den Valgmenighed meddele Stadfæstelse, efter at det er meddelt Menighedens Bestyrelse, at der er Spørgsmaal om Stadfæstelsens Tilbagetagelse, og Bestyrelsens Erklæring i denne Anledning er afkrævet, tilbagetages ved kongelig Resolution efter Indstilling fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, og Menigheden som saadan erkendes da ikke længere som Led af Folkekirken“. Det var selvfølgelig efter disse Bestemmelser, den højtærede Kirkeminister skulde have handlet. Det var ikke Præsten eller Menigheden, men det var Præsten og Menigheden, der her vægrede sig ved at opfylde givne Bestemmelser, og i Henhold hertil maatte den højtærede Minister fratage Menigheden dens Anerkendelse som Valgmenighed, og den maatte høre op med at betragtes som et Led af den danske Folkekirke. Forinden dette skete, skulde den højtærede Kirkeminister have taget en Forhandling med Valgmenighedens Bestyrelse og afkrævet den en Erklæring, men i Stedet derfor handler den højtærede Kirkeminister efter de følgende Stykker i denne Paragraf, som udelukkende drejer sig om det Tilfælde, at en Valgmenighedspræst dør eller ønsker at fratræde sin Stilling, saa skal Ministeren, naar han har faaet Meddelelse derom, henvende sig til Valgmenigheden og spørge, om den ønsker midlertidigt at betjenes af en anden Præst i Folkekirken, den har da 6 Maaneder til at faa ordnet sine Sager, og saafremt den ikke i Løbet af disse 6 Maaneder har en anden Præst, opløses Valgmenigheden. Men den højtærede Kirkeminister foretrak at fjerne Pastor Rørdam og lade Valgmenigheden blive staaende med Anerken-